

G. István László

Célkereszt

Egy férfi, egy nő és egy kisgyerek terpeszben állnak, mintha csak tornázni készülnének. A nő hajában levendula, lilásabb árnyalatot ad az íriszéhez, a virág billegve egyensúlyoz függönyfrufuján. A férfi arcán markáns pajesz, orrívét hangsúlyozza, leleplezi a rutintalan meg nem alkuvást. A kisgyerek csapzott angyalhaján meg-megcsillan a korpa, mintha tört zúzmara csipkézne téli fát. Mind a hat kéz ferdén fölfelé kinyújtva – mintha madarakra bogárszárny kerülne, csoda kellene a felemelkedéshez, zizeg, serceg valami hártya, mint a láng. Nem emlékeznek semmire, tekintetükben csak egy üres öböl, ami átúszhatatlan, körgyűrűk dobott kő körül a sávok: pupilla, írisz, szemfehérje, kivehetetlen emlékárkok – kép nem zavarja fel, de bennük megnyugodni sem fog semmi belátás. Nem néznek egymásra. A kockacsendben a repülés vágya, az elfelejtett kiáltás hangzátányán átiramló neszezés elhalkul, semmilyen kép nem rajzolódik ki az előrevetett tekintetek célkeresztjében.

A hegy körül

Túl korán érkező szerpentinek. A folytonos kanyarok, amikben az út hely és hely közötti megnevezhetetlen sávja csak elmozdulás és visszatérés egymásba érő árokcsíkok mentén – mintha az úton is csak az út mellett lenné – és közben függőleges spirálban körözöl egy tömb körül, amit megnevezel: a hegy. De mi a hegy? Vár-e ott tábla, vagy csak a végpont illúziója, Sinai vagy Sion, zikkurat vagy az a kései óra, mikor fölérsz, hunyorogsz, de körbenézésed ki- vagy belát a tájba, ami csak úgy a tied, mint koponyádon belül a tébolyult neuronok, amik között

cikázik a sok egymásba kapcsolás, magára hagyott üres színopszisok? Hunyorgásod felizzik-e az éjre, vagy úgy lobban rád, mint unott csillag fénye, hull vagy áll, mit számít az ott? Ne várd, magad helyett, meg nem ismerheted, nem olthatod ki, nem nézhetsz bele, csak felfénylés után hunyt szemed mögötti utókép, tompa reflex, jobb lesz, ha elejted, nem tudod idejében érni, csak későn vagy korán, jobb, ha meg sem látod azt a csillagot.

Darvasi László

Akkor ezt a szamarat most vidáman el fogom rontani

Én nem így akartam ezt a.
 Viszont csinálhattam volna-e másként.
 Igen. Az milyen következetesen makacs,
 kítartó, konok, a felhők szívárványos rétegét,
 az akármilyen hullámverést,
 bármilyen igénytelen poklot átütő
 vágy,
 hogy el kell kezdeni, hozzá kell fogni, indulni, nem maradni.
 Felfedezni, gyarmat, a következő sarokig.
 A következő sarokig, az ott, legalább addig.
 De nem,
 nem
 lehet jól kezdeni,
 helyesen és pontosan,
 vagy legalább megfelelően,
 azt se kellene mondani, hogy
 nem vagy igen, mégis vagy talán.
 De most már mindegy is, lehet ez a hatszázhatvanötödik
 szívverés vagy számársikoly akár,
 mert elrontom.
 Úgy értem, elrontottam.
 Bocsáss meg, elrontottalak.
 Vegyél tőlem vadalmát.